

Goedkeuring van het op 30 December 1949 tussen Nederland en Frankrijk gesloten Verdrag ter voorkoming van dubbele belasting van inkomsten, met Aanvullend Protocol en met een op 24 Juli 1952 gesloten Aanvullende Overeenkomst

MEMORIE VAN TOELICHTING

No. 3

In de maanden April en Juni 1949 zijn tussen daartoe door de Regeringen van Nederland en Frankrijk aangewezen vertegenwoordigers onderhandelingen gevoerd o.a. over het sluiten van een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting inzake belastingen van inkomsten. Deze onderhandelingen hebben geleid tot het op 30 December 1949 te Parijs afsluiten van het in dit ontwerp van wet vermelde Verdrag terwijl latere besprekingen er toe hebben geleid het Verdrag op sommige punten bij een Aanvullende Overeenkomst — gesloten op 24 Juli 1952 — te wijzigen. De Nederlandse en Franse tekst daarvan zijn opgenomen in *Trbl.* 1952, no. 116.

Aangezien het onderwerpelijke Verdrag niet alleen bepalingen ter voorkoming van dubbele belasting bevat, doch mede betrekking heeft op uitwisseling van gegevens, kan het niet zonder meer krachtens artikel I van de wet van 14 Juni 1930 (*Stb.* no. 244) door de Kroon worden bekrachtigd, doch behoeft het vooraf de goedkeuring van de Staten-Generaal.

De in het Verdrag opgenomen regelingen kunnen in vier categorieën worden onderscheiden:

1°. het vermijden van dubbele belasting (artikelen I tot en met VI, VIII tot en met XX en artikel XXIII);

2°. het beperken van de werkingsfeer van de Franse belasting op inkomsten uit roerend kapitaal (artikel VII);

3°. gelijke behandeling op belastinggebied van wederzijdse onderdanen (artikel XXI);

4°. het bevorderen van een juiste regeling en een richtige invordering van de in het Verdrag bedoelde belastingen alsmede het vermijden van het ontgaan van belasting, een en ander door wederkerige uitwisseling van gegevens (artikel XXII).

Ad 1. *Het vermijden van dubbele belasting.* De artikelen, welke betrekking hebben op het vermijden van dubbele belasting betreffen alle bestanddelen van het inkomen: aan elk bestanddeel of aan elke groep van bestanddelen is een bepaling gewijd, waarbij dit bestanddeel ter belasting wordt toegewezen aan één van de twee Staten. In het ene geval heeft de domiciliestaat van de genietter van de inkomsten het recht tot belastingheffing, in het andere geval de Staat van oorsprong der inkomsten, dit al naar gelang van de aard der inkomsten. Bij die verdeling is de in soortgelijke verdragen gebruikelijke regel gevolgd, met dien verstande, dat interest van vorderingen verzekerd door hypotheek op onroerend goed aan de domiciliestaat van de genietter zijn toegewezen, omdat het voor Frankrijk niet mogelijk bleek de gewoonlijk door Nederland gevolgde regel: belastingheffing in de Staat van oorsprong der inkomsten, te volgen. Met het oog op de concessies die Frankrijk op ander gebied heeft gegeven is op dit stuk aan de Franse wens tegemoetgekomen. De Verdragen Nederland—Noorwegen (*Stb.* 1951, no. 521) en Nederland—Zweden (*Trbl.* 1952, no. 88) gaan trouwens van hetzelfde beginsel uit.

De Nederlandse delegatie is er in 1947 niet in geslaagd een bevredigende regeling in het Verdrag te doen opnemen voor de voorkoming van dubbele belasting van dividenden en interest die door inwoners van de ene Staat uit de andere Staat worden genoten. In Frankrijk en ten dele ook in Nederland wordt in vele gevallen de opbrengst van roerend kapitaal bij

de bron belast, doordat de in het desbetreffende land gevestigde schuldenaar van de opbrengst de verplichting is opgelegd de belasting op de opbrengst in te houden. Om redenen van administratieve aard was het voor Frankrijk toentertijd niet mogelijk op dit stelsel terug te komen. Vandaar dat de artikelen VIII en IX van het Verdrag, hoewel zij als beginsel vooropstellen, dat de bedoelde opbrengst slechts belastbaar is in de Staat waar de genietter woont, de Staat van oorsprong het recht geven voort te gaan met belastingheffing bij de bron. In de loop van 1950 werd van Franse zijde het verzoek ontvangen de onderhandelingen te heropenen, omdat Frankrijk thans, ten gevolge van een belastingherziening op dit stuk, bereid was te onderhandelen over vermindering of afschaffing van de belasting op uitgaande dividenden en interest. Na een ter zake gevoerde bespreking zijn de beide delegaties tot overeenstemming gekomen om de belasting op uitgaande dividenden en interest te laten vallen. Dit betekent dat Frankrijk zijn belasting ad 18 % op naar Nederland vloeiende dividenden en interest prijs geeft, terwijl Nederland, overeenkomstig de bij andere verdragen gevolgde gedragslijn, zijn dividendbelasting ad 15 % op naar Frankrijk vloeiende dividenden laat vallen. Een en ander is vastgelegd in de Aanvullende Overeenkomst van 24 Juli 1952, waarbij de bovengenoemde artikelen VIII en IX worden gewijzigd.

Ad 2. *Het beperken van de werkingsfeer van de Franse „taxe proportionnelle sur le revenu des capitaux mobiliers” ten aanzien van Nederlandse maatschappijen.* Herhaaldelijk heeft het Nederlandse bedrijfsleven er op aangedrongen met Frankrijk een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting te sluiten. Deze verzoeken vonden voornamelijk hun grond in de toepassing op Nederlandse maatschappijen van de wet van 29 Juni 1872, waarbij in Frankrijk werd ingevoerd: „l'impôt sur le revenu des valeurs mobilières”, thans genaamd: „la taxe proportionnelle sur le revenu des capitaux mobiliers”. Zij treft vooreerst de dividenden en interesten door Franse maatschappijen betaald. De maatschappij heeft de belasting te voldoen, doch zij heeft recht van verhaal op de genietter, die naar de bedoeling van de wet dient te worden getroffen. Voorts beoogt deze belasting te treffen de dividenden en interesten door buitenlandse maatschappijen betaald, voor zover deze betalingen kunnen geacht worden gedekt te zijn door uit Frankrijk genoten voordelen. Om die reden heeft een decreet van 6 December 1872 de verplichting om de belasting voor de genietter te betalen uitgebreid tot buitenlandse maatschappijen „ayant pour objet des biens meubles ou immeubles situés en France”. De uitlegging door de Franse rechter aan de woorden: „biens situés en France” gegeven, hebben er toe geleid, dat als zodanig worden beschouwd niet alleen de kapitalen geïnvesteerd in een bijkantoor of andere vaste inrichting maar ook de deelnemingen in een Franse maatschappij (dochteronderneming), geldleningen, afstand van licenties enz.

Uit het vorenstaande volgt, dat indien een Nederlandse maatschappij een Franse dochtermaatschappij heeft opgericht, de laatstbedoelde indien zij dividenden uitkeert of interest op haar obligaties betaalt, onderworpen is aan de Franse „taxe

proportionnelle sur le revenu des capitaux mobiliers". Maar, en dit is minder van zelf sprekend en ook de grond van vele klachten geweest, ook de moedermaatschappij is tot nu toe aan deze Franse „taxe sur le revenu des capitaux mobiliers" onderworpen voor een evenredig deel van de dividenden en interest door haar betaald. Het is aan deze laatste belastingheffing dat artikel VII een einde maakt. Par. 1 bepaalt, vooreerst dat Nederlandse maatschappijen aan de bedoelde Franse belasting slechts zullen zijn onderworpen, indien zij daar te lande een vaste inrichting hebben, en voorts, dat in zulk geval de belastbare inkomsten niet te boven kunnen gaan de met de vaste inrichting behaalde voordelen. Par. 2 sluit belastingplicht van Nederlandse maatschappijen uit ter zake van haar deelnemingen in Franse maatschappijen, ter zake van leningen of afstand van licenties aan Franse maatschappijen of ter zake van welke verhouding ook.

Ad 3. *Gelijke behandeling op belastinggebied van wederzijdse onderdanen.* Het in artikel XXI van het Verdrag neergelegde beginsel komt overeen met dat, waarvan de Nederlandse wetgeving op de directe belastingen uitgaat. Een dergelijke bepaling komt ook voor in soortgelijke andere verdragen, welke Nederland na de oorlog heeft gesloten.

Ad 4. *Wederkerige uitwisseling van gegevens.* De resultaten van de onderhandelingen over de samenwerking met betrekking tot een juiste uitvoering van het Verdrag en tot het tegengaan van belastingontduiking zijn neergelegd in artikel XXII. Het

artikel regelt slechts de uitwisseling van gegevens; de wederzijdse bijstand bij de invordering is buiten het Verdrag gehouden. Uitdrukkelijk is vastgelegd, dat het gaat over gegevens die de belastingadministratie te harer beschikking heeft en niet over die, welke zij zou kunnen verkrijgen. Voorts wordt in de derde alinea van artikel XXII uitdrukkelijk vastgelegd, dat gegevens waardoor enig nijverheids-, handels- of beroepsgeheim zou kunnen worden geschonden niet behoeven te worden verstrekt. Tot beroepsgeheim wordt gerekend het bankgeheim, hetgeen is neergelegd in de nota's welke bij het Verdrag zijn gevoegd. Deze nota's bevatten tevens een lijst van gegevens, welke naar de tegenwoordige stand van zaken zouden kunnen worden verstrekt (zie *Tractatenblad* 1952, no. 115, blz. 10 e.v.).

Het tweede lid van het artikel bepaalt verder dat de verstrekte inlichtingen alleen bestemd zijn voor gebruik door de belastingautoriteiten van beide partijen en dat zij mitsdien niet aan anderen — waaronder ook andere landen vallen — mogen worden doorgezonden.

De Minister van Financiën,

VAN DE KIEFT.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. W. BEYEN.